

Durmuş Hocaoğlu

Kuzey Irak Harekâtı ve “Siyâsî Çözüm” Üzerine: III

Yeniçağ, “Analiz”, 24 Mart 2008, Pazartesi., s.07
“Analiz” Sıra No: 639; 2008-030; Mart -09

YENİÇAĞ

Sami Suruş’un iki gün üstüste analiz ettiğimiz yazısındaki mühim noktalara temas ederek, öne sürdüğü fikirlerde bir kıymet taşımakla birlikte, düz bir mantıkla bakmaktan mütevellid farkedemediği asıl can alıcı hususları bugün ele alalım. Suruş, Amerika’nın, Türkiye’nin Kuzey Irak harekâtına kerhen “izin verdiğini” ve fakat bu iznin ardında çok başka hesapların bulunduğunu söylerken, bilhassa, Türkiye’nin “siyâsî çözüm”e kapı aralayabilmesi için, Türk Silahlı Kuvvetleri’nce iddia edilenin ve Türk kamuoyunca beklenenin aksine, **PKK’ya karşı askerî bir zaferin elde edilemeyeceğine** dâir düşüncenin, planın omurgasını teşkil ettiğini îmâ etmektedir. Burasında doğru bir düşünce var cidden: Türklerin “siyâsî çözüm”e – yâni PKK ile masaya oturmaya – boyun eğebilmeleri için, başka tercih imkânlarının kalmadığının, yâni, daha açıkçası, Kürd’ün elini öpmesi için, bileğini bükemeyeceğinin kafalarına iyice dank etmesi gerektiği, hiç de yabana atılır gibi değil. Evet; doğru bir düşünce, ama ilk bakışta sâdece ve kısmen. Şöyle kısmen: “PKK’ya karşı askerî bir zaferin elde edilemeyeceği” değil de “elde edilememesi” ve Türk’ün, Kürd’ün bileğini bükmesine mâni’ olunması şeklinde tashîh edilmek şartıyla.

İşte şimdi plan, bu şekilde doğru bir yere oturmaktadır. Öyle birşeyler yapılmalı ki, Türklerin Kuzey Irak harekâtı başarısızlıkla sonuçlanmalı ve daha da fazlası, bir daha aynı harekâtın bir benzerine teşebbüs etme cesâretini de kırarak hâle getirmeli.

Bence yapılan budur ve fikrimce plan şimdilik hiç de fenâ çalışmakta değildir.

Harekât’tan kamuoyunu hayâl kırıklığına uğratacak derecede beklenenin altında bir sonuç alınmasında bir numaralı katkı şüphesiz Amerika’nın ve fakat belki daha da büyüğü bizim.

Amerika’nın katkısını – ‘katkı’ kelimesi her ne kadar müsbet bir mâna taşısa da burada aksini hâmil bulunduğu îzahtan vâreste olsa gerektir –, hiç de karmaşık akıl yürütmelere ihtiyaç hissettirmeyecek kadar basit – ama sağlam – bir mantıkla istihraç etmek mümkün.

Evvelen, Amerika’nın, ayrılıkçı bir terör belâsından, belini kırmış olarak kurtulmuş bir Türkiye’yi niçin arzulamış olabileceğini sorduğumuzda, bu suâle, şu ândaki konjonktürel şartlarda “evet” demeye cür’et edebilmek için ancak inbesil olmak lâzım geldiğini görürüz rahatlıkla – inbesil değilsek tabî. Sâniyen, buna bağlı olarak, bu defa da, aynı Amerika’nın, PKK’nın ortadan kalkmasını isteyip istemeyeceğini yine kendimize sorduğumuzda, bunun için de aynı kapıya çıkacağımızı da görürüz elbet de.

Şu hâlde geriye ne kaldı ki? Hiçbir şey diyebiliriz; şöyle “hiçbir şey”: Türkler’e, uzun müddet, “Kuzey Irak’ta askerî bir harekâta girişmek iyi bir fikir değil” diye

telkinde bulunan Amerika, bu harekâtın – kendilerinin ifâdesiyle – *Amerika'nın Irak'taki en sağlam kalesi, en güvenilir müttefiki*, kaos içindeki Irak'ta bir *sulh ve sükûn adası* olan “Irak Kürdistanı”nın istikrarının bozulmasını istemediğini belirtirken de aynı şekilde, Kürt mes'elesini “içeride”, yâni PKK ile masaya oturmakla halledebileceğini işâret ediyordu; ancak, Türkiye'den gelen ısrarlı “izin” talebi üzerine, “al da gör öyleyse” demeye karar verdi ki o da O'nun için çok basitti, hem de çok basit; yine bu da şöyle “çok basit:

1: Herkesçe bilinmektedir ki, Türk Silahlı Kuvvetleri, Kuzey Irak'a, ancak Amerikan istihbaratı ile girebildi; yâni Harekât'ın istihbarat kaynağı Amerika idi; ne var ki, Türk Ordusu'na istihbarat veren Amerika'nın PKK'ya da istihbarat vermediğini kim garanti edebilir ki? Ben şahsen hiç şüphe etmiyorum. Vâkıa uçaklarımızın PKK te'sislerini vurduğunu gördük; ama bu te'sislerde kaç kişi vardı, yoksa boşaltılmışlar mıydı; siz emin misiniz? Ben hiç değilim. Eğer öyle olsaydı, PKK'nın zâiyatının çok ağır olması îcabederdi, öyle 270 civârında ölü falan değil.

2: Ayrıca, silah ve cephanelik bakımından Amerika'ya aşırı bağımlı olan ve ekonomisi sallantıda bulunan Türkiye'nin Amerika'nın muhâlefetine rağmen, harekâтта ısrar etmesi de, imkânsız değilse de çok müşkil olurdu.

3: Bunlara, siyâsî geleceğini büyük ölçüde Amerikan desteğine bağlamış bulunan İktidâr'ı da katarsak tablo daha netleşmiş olacaktır.

Hâsılı, netîceten, “hadi çık” denildiğinde, yapacak fazla birşey kalmıyordu diyebiliriz; kendisini dışarıya bu kadar bağılı ve bağımlı hâle getiren bir devletin yapacak nesi olabilirdi ki?

**

“Hiç mi birşey yapılamazdı ” dersiniz, “hayır” derim; çok şey vardı yapılabilecek ve hâlâ da var olmaya devam ediyor, ama bu kafa ile ve bu psikolojik şartlarla değil.

**

Hakîkaten değil; bakınız nitekim, herşeyi bir tarafa bıraktık, yine birbirimizi yemeye başladık; hem de karşımızda, ne yaptığını çok iyi bilen, tezlerini yavaş-yavaş kabûl ettiren ve hedefine mızrak gibi giden bir düşman varken.

